

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Цанова

Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

като разгледа докладваното от Николай Ст. Метанов Въззивно търговско дело № 20211001001027 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.25, ал.4, изр.2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ЗТРРЮЛНЦ/.

Образувано е по въззивна жалба вх.№272587 от 02.02.2021г. по описа на Софийски градски съд /СГС/, на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, чрез адв.Р. И. Н. от САК, срещу решение №260007 от 04.01.2021г., постановено по т.д. №1900/2020г. на СГС, търговско отделение, VI-18 състав, в частта, с която е отхвърлена жалбата в частта относно искането да се впише като начин на представителство, че ОС е упълномощило съдружника М. Т. да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителната власт съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно, по подробно изложени съображения, като иска отмяната му в обжалваната му част и постановяване на решение, с което да бъдат дадени задължителни указания на Агенцията по вписванията да извърши исканото вписване със заявление вх. № 20200921095812-2 от 28.09.2020г. на АВ от „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД.

В срока по чл.276, ал.1 ГПК Агенцията по вписванията е представила отговор на жалбата, в който поддържа становището за неоснователност на същата, съответно за правилност на обжалваното решение, иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв.

Софийският апелативен съд, след като обсъди оплакванията в жалбата във

връзка с атакувания съдебен акт, от фактическа и правна страна приема следното:

Софийски градски съд е сезиран с жалба на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, срещу отказ № 20200921095812-2 от 28.09.2020г., постановен от длъжностно лице по регистрацията по заявление вх. № 20200921095812/21.09.2020г. по партидата на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД.

Длъжностното лице по регистрацията е приело, че са заявени за вписване промяна на обстоятелствата с ограничаване на представителната власт на дружеството и е отказало искането по вписване, по подробно изложени мотиви.

Софийски градски съд, като е обсъдил заявените обстоятелства, представените документи, мотивите на длъжностното лице по регистрацията, възраженията в жалбата и съображенията в отговора на жалбата, е приел, че обжалваният отказ законосъобразен, в частта, с която е отказано да се впише като начин на представителство, че ОС е упълномощило съдружника М. Т. да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителната власт съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя и е отхвърлил жалбата, а в останалата част го е отменил.

Съдът е приел, че упълномощаването било от управителя, било от самото ОС на едно лице да представлява дружеството, след като същото не е определено за управител/законен представител на същото, касае вътрешните отношения и не е сред обстоятелствата, които подлежат на вписване в ТР. Упълномощаването на представител, дори и с нотариално заверено пълномощно, не е сред обстоятелствата попадащи в кръга на задължителните за вписване в ТР, тъй като не касае законоустановения начин на представляване на дружеството. Съгласно разпоредбата на чл.141, ал. 2 ТЗ дружеството се представлява от управителя, като при няколко управители всеки един от тях може да действа самостоятелно, освен ако дружественият договор предвижда друго. Други ограничения на представителната власт на управителя нямат действие по отношение на трети лица. Съгласно чл.119, ал.2 ТЗ във вр. с т.2 на, ал.1 на чл.119 ТЗ във вр. с т.6 на чл.115 ТЗ назначеният управител/управители на дружеството и начинът на управление и представителство подлежат на вписване в ТРРЮЛНЦ. От граматическото и логическо тълкуване на посочените разпоредби следва, че подлежащи на вписване са само обстоятелствата, касаещи назначения/те управител/и на дружеството, а по отношение на начина на представляване е допустимо отклонение от общото диспозитивно правило за самостоятелност на действията на всеки от назначените управители на дружеството, но при всички случаи лицата, оправомощени да представляват дружество и подлежащи на вписване в ТРРЮЛНЦ са изрично посочени в закона, вписването им се извършва при съблюдаване на законоустановената процедура и между тях не е лицето, представляващо дружеството на основание едностранна сделка упълномощаване. Пълномощното е оттегляемо и във всеки един момент може да бъде оттеглено от упълномощителя, което съставлява обстоятелство по правна несигурност в търговския оборот и именно затова нито ТЗ, нито ЗТРРЮЛНЦ е предвидил вписване в ТР на пълномощните като законни представители на търговското дружество. Следователно, макар да не се касае за ограничение на представителната

власт, с процесното заявление се иска вписване на начин на представителство, който не е предвиден в закона, а именно по силата на упълномощаване, и следователно се излиза извън кръга на подлежащите за вписване и обявяване в ТР обстоятелства.

С жалбата не са представени нови доказателства.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ, от страна в първоинстанционното производство, имаща право и интерес от обжалването, срещу подлежащ на обжалване по силата на чл.25 ЗТРРЮЛНЦ, валиден и допустим съдебен акт. В изпълнение указанията на настоящият състав на съда дадени с определение № 544 от 25.08.2021г., по възз.т.д. №522/2021г. на САС, образувано по същата въззивна жалба, Софийски градски съд е удостоверил уведомяването на адв. Р. И. от САК за решението, чрез отбелязване върху същото, поради което при липсата на други доказателства и на основание чл. 54 ГПК следва да се приеме, че съобщението е достигнало до адресата на датата на уведомяването – 17.09.2021г., и жалбата е подадена в законоустановения срок.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Настоящият състав на съда възприема крайните изводи на градският съд и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение.

Предвид възраженията в жалбата следва да се има в предвид следното.

Длъжностното лице по регистрацията е оправомощено и едновременно задължено да провери дали са налице предпоставките на конкретно заявено вписване /чл.21 ЗТРРЮЛНЦ/ и след като извърши необходимата проверка да постанови вписване, съгласно чл.22 ЗТРРЮЛНЦ, или отказ, съгласно чл.24 ЗТРРЮЛНЦ.

Със заявление по образец А 4 с вх. № 20200921095812 от 21.09.2020г. на Агенция по вписванията за вписване на обстоятелства относно дружество с ограничена отговорност по партидата на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, са заявени за вписване обстоятелства, както следва: приемане на нов съдружник - К. С. Т.; прехвърлянето на дружествения дял от Т. А. К. на К. С. Т.; обявяване на измененията и допълненията на дружествения договор в търговския регистър, изменен и допълнен с решения на Общото събрание от 10.12.2018г.; относно като начин на представителство – „Общото събрание упълномощава съдружника М. А. Т. да представлява „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, пред трети лица с обем на представителна власт, определен с нотариално заверено пълномощно от управителя“.

По заявлението е постановен отказ № 20200921095812-2/ 28.09.2019г. на Агенцията по вписванията, който по жалба с вх. № 20201001112002, подадена от „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, е отменен с решение № 260007 от 04.01.2021г., постановено по т.д.№1900/2020г. на СГС, търговско отделение, VI-18 състав, в частта, с която е отказано вписването на промени относно приемане на нов съдружник - К. С. Т.; прехвърлянето на дружествения дял от Т. А. К. на К. С. Т. и обявяване на измененията и

допълненията на дружествения договор в търговския регистър, изменен и допълнен с решения на Общото събрание от 10.12.2018г., и **жалбата е отхвърлена в частта относно искането да се впише като начин на представителство, че ОС е упълномощило съдружника М. Т. да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителна власт съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя.**

Предмет на обжалване е решението на градския съд в отхвърлителната му част, като спора е подлежи ли на вписване в търговския регистър по партидата на дружеството упълномощаването от Общото събрание на дружеството на съдружник да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителна власт, определен с нотариално заверено пълномощно от управителя.

Според теорията – подлежащите на вписване обстоятелства са тези особености на търговското предприятие, които са указани от правните норми и които търговският регистър има за цел да оповести, като с тях са установени съответни правни последици: задължението за заявяване /чл.6 ЗТРРЮЛНЦ/; действие на вписването /чл.7 ЗТРРЮЛНЦ/; доверие в търговския регистър и публичност /чл.10 и чл.11 ЗТРРЮЛНЦ/.

Вписването на обстоятелство, което не подлежи на вписване, няма никакво правно действие, т.е. същото е нищожно / в този смисъл мотивите към т.3 от Тълкувателно решение № 1 от 6.12.2002г. на ВКС по тълк. д.№1/2002г., ОСГК/.

Настоящият състав на съда споделя становището, че в търговския регистър и в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел се вписват търговци, клонове на чуждестранни търговци, юридически лица с нестопанска цел и клоновете на чуждестранни юридически лица с нестопанска цел и свързаните с тях обстоятелства, **за които е предвидено със закон, че подлежат на вписване**, съгласно изричната разпоредба на чл. 4 ЗТРРЮЛНЦ.

В тази насока са и задълженията на длъжностното лице по регистрацията, което наред с другите задължения определени в разпоредбите на чл.21, т.1 - 9 ЗТРРЮЛНЦ следва да провери дали заявеното обстоятелство подлежи на вписване, съгласно чл.21, т.2, предл. първо ЗТРРЮЛНЦ.

Подлежащите на вписване обстоятелства относно дружество с ограничена отговорност са определени в разпоредбата на чл.119, ал.2 ТЗ - данните по чл.119, т.1, 2 /управител или управители на дружеството/, 3, 4 /само размерът на капитала/ и т.6 и на чл.115 ТЗ, където в т. 6 е предвидено – управлението и начина на представителство.

Съгласно разпоредбата на чл.135, ал.1, т.1 и т.2 ТЗ органите на дружеството с ограничена отговорност са общото събрание и управителя/управителите, състава и компетентността на които са определени в разпоредбите на чл.136, чл.137 и чл.141 ТЗ, т.е. според закона дружеството се представлява от своя управител или управители /чл.141, ал.2, изр.първо ТЗ/, като при няколко управители всеки един от тях може да действа самостоятелно освен ако дружественият договор предвижда

друго /чл.141, ал.1, изр.второ ТЗ/, като изрично е предвидено, че други ограничения на представителната власт на управителя нямат действие по отношение на трети лица /чл.141, ал.2, изр.трето ТЗ/. От изложеното следва извод, че в изпълнение на посочените разпоредби в търговският регистър следва да бъде вписан управителя на дружеството или управителите му, съответно начина на представителство – всеки един от управителите да представлява дружеството самостоятелно, освен ако в дружественият договор е предвидено друго. Следва да се отбележи, че обстоятелствата, които подлежат на вписване по отношение управлението и начина на представителство на дружеството не са изчерпателно изброени в посочените разпоредби, като такива са предвидени и в други материалноправни разпоредби, намиращи се в търговското законодателство – чл.269, ал.1 и ал.2 ТЗ; чл. 658, ал.1, т.1 и т.2 ТЗ; чл. 48, ал.1 ЗОЗ и др.

Упълномощаването от Общото събрание на съдружник да представлява дружеството пред трети лица не е след предвидените със закон обстоятелства подлежащи на вписване, поради което и предвид изложеното по - горе следва да се приеме, че длъжностното лице по регистрацията правилно е отказало вписване на това обстоятелство, на основание чл.24, ал.1 ЗТРРЮЛНЦ, след като не е налице предвиденото обстоятелство в чл.21, т.2, предл. първо ЗТРРЮЛНЦ – заявеното обстоятелство да подлежи на вписване.

Отделно от това, в случая обемът на представителната власт на упълномощеният представител по реда на ЗЗД /съдружник/ не е ясна - тя не следва пряко от решението на общото събрание на дружеството, а от евентуално упълномощаване от управителя на дружеството съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя, т.е. към момента е налице учредяване на представителна власт под условие, поради което следва да се приеме, че такава липсва и това обстоятелство не подлежи на вписване.

Твърдението за липсата на мотиви в обжалваното решение по конкретно поставени в жалбата въпроси не обосновава твърдяната неправилност.

Поддържа се, че в обжалваната му част решението е незаконосъобразно и неправилно, предвид регламентацията в националното законодателство – глава тринадесета от ТЗ, и относимото Европейско законодателство – ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни /ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година/, но възраженията в тази насока са неоснователни.

По поставения въпрос свързан с приложението на националното законодателство и конкретно по приложението на разпоредбата на чл.141, ал.6 ТЗ следва да се има в предвид следното:

Систематичното тълкуване на разпоредбата на чл.141, ал.6 ТЗ, според която – „овластяването и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им“, води до извода, че същата се отнася за управителя на дружеството, а не до трети лица, каквото в случая се явява съдружника, упълномощен от общото събрание.

Изложените съображения по приложението на чл.141, ал.6 ТЗ в жалбата до градския съд, поддържани с настоящата жалба, са неправилни. Твърди се, че „овластеният представител на ООД по реда и условията на общото приложимо законодателство и в частност овластяването по ЗЗД, подлежи на вписване от АВ“, но този извод не е обоснован с изрична правна норма, както се изисква съгласно чл.4 ЗТРРЮЛНЦ, за да може да бъде направена обоснована преценка, че това обстоятелство подлежи на вписване, а на тълкуване на цитираната разпоредба в противоречие с изискванията на чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове/ЗНА/.

Направеното разграничение между дейността по управление и представляване, основано на твърдение за липса на нормативно определена регламентация на понятието „управление“ и посоченото в енциклопедия „Уикипедия“, като „дейност в система“, съответно на анализ на нормативно определената регламентация на понятието „представителство“ в чл.36 - 43 от ЗЗД, като „дейност извън система“, не обосновава извод различен от направения. Това е така, тъй като както бе отбелязано по - горе разпоредбата на чл.141, ал.6 ТЗ е относима към фигурата на управителя на дружеството, а не за всяко трето лице, упълномощено от общото събрание или управителя да представлява дружеството пред трети лица. В този смисъл използването на термина „овластяването“ като правно понятие в разпоредбата на чл.141, ал.6 ТЗ няма как да бъде пренесено механично по тълкувателен път отношение посочените трети лица, съответно да бъде приложена уредбата по чл.36-43 ЗЗД, без да бъде съобразено систематичното му място в уредбата на управлението и представителството на дружеството, съобразно уредбата по ТЗ, при спазване правилата чл.46, ал.1 ЗНА, и при липса на изрична правна норма, както изисква разпоредбата на чл.4 ЗТРРЮЛНЦ, да бъде изведен извод, че това обстоятелство подлежи на вписване.

По поставения въпрос свързан с приложението на относимото Европейско законодателство следва да се има в предвид следното:

Цитираната в жалбата ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009, е била в действие в периода 01.07.2013г. до 19.07.2017г., и е отменена с чл.166 от ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година относно някои аспекти на дружественото право, но съгласно посочената разпоредба /ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година/ – Позоваванията на отменените директиви се считат за позовавания на настоящата директива и се четат съгласно таблицата на съответствието в приложение IV, т.е. възражението за противоречие с чл.2, б.,г., точка i, от отменената директива следва да бъде разгледано.

Съгласно чл.14, б. „г“, точка i, от ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година / чл.2, б.„г“, точка i от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година/ - Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират задължителното оповестяване от дружествата най-малко на следните актове и данни: назначаването, прекратяването на правомощията и данни за лицата, които в качеството си на орган, предвиден от закона, или като членове на такъв орган: са упълномощени да представляват дружеството по отношение на трети лица и в съдебни производства; мерките за оповестяване трябва да уточняват дали лицата, упълномощени да поемат задължения от името на дружеството, могат да правят това поотделно или трябва да действат заедно.

Предвид изложеното, след като съдружникът не е предвиден в закона като представляващ дружеството, и не е член на орган, упълномощен да представляват дружеството по отношение на трети лица и в съдебни производства, то от упълномощаването на същият да представлява дружеството по реда на ЗЗД, по силата на решение на Общото събрание, не следва задължение за вписване в търговския регистър на това обстоятелство.

Според цитираното в жалбата решение на Съда на Европейския съюз – Решение на Съда от 12 ноември 1974 г. - Friedrich Haaga GmbH. - Преюдициално запитване: Bundesgerichtshof - Германия. - Първа директива относно дружественото право. - Дело 32-74 - когато органът, упълномощен да представлява дружество, може да се състои от един или от няколко членове, разкриването трябва да се направи не само от разпоредбите относно представителството, приложими в случай на назначаване на няколко директори, но и, в случай на назначаване на един директор, от факта, че последното представлява само дружеството, дори ако неговата власт да го направи ясно тече от националното право.

От изложеното е видно, че цитираното решение на Съда на Европейския съюз е неотнормено към настоящият правен спор – в случая не се иска вписването на назначен представляващ, за който не е посочено, че представлява дружеството сам, а за вписването на упълномощаването на съдружник, с обем на представителна власт съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя, поради което позоваването на същото е неоснователно.

Следва да се отбележи, че в случая обемът на представителната власт на упълномощеният представител по реда на ЗЗД /съдружник/ не е ясна - тя не следва пряко от решението на общото събрание на дружеството, а от евентуално упълномощаване от управителя на дружеството съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя, т.е. налице е учредяване на представителна власт под условие, поради което следва да се приеме, че такава липсва, поради което интересите на третите лица остават незащитени от това вписване и те не могат да се позоват на него, съгласно чл.7 и чл.10 от ЗТРРЮЛНЦ, което е допълнителен аргумент да бъде отказано вписване на така заявеното обстоятелство именно в защита интересите на третите лица.

Със становище от 08.06.2021г. жалбоподателят се е позовал на решение № 69 от 07.12.2020г., постановено по в.т.д. № 156/2020г. по описа на Апелативен съд Бургас, което не било влязло в сила, и според което : посочената в чл. 137 и чл. 21 от дружествения договор компетентност на общото събрание не е изчерпателна; по аргумент от чл.141ТЗ след като в своята дейност управителят всякога съобразява поведението си с решенията на общото събрание, то не съществува пречка общото събрание да приема решения за извършването на фактически и правни действия от името на дружеството и от други лица. Съобразно това, решението за възлагане на съдружника А.Р.М. да представлява дружеството при упълномощаването на адв. П.Ч. не е извън компетентността на общото събрание. Изложените съображения в становището не обосновават различен извод от направения, поради което същото е неоснователно. Първо, посоченото решение не е задължително за настоящият състав на съда, предвид разпоредбата на чл.130, ал.2 ЗСВ. Второ, разрешението по посоченото решение не е в противоречие с направените правни изводи от съда, доколкото предмет на спора не е компетентността на общото събрание, а дали взетото решение, с което същото е упълномощило съдружника М. Т. да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителна власт съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя, подлежи на вписване.

Поради съвпадане на крайните изводи на окръжния и апелативния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С жалбата е направено особено искане – евентуално, в случая че съдът не приеме, че разпоредбата на чл.141, ал.6 ТЗ постановява вписване на овластения представител на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД по реда и условията на ЗЗД – М. А. Т., както и че разпоредбите на Директивата и наличната съдебна практика на съда на Европейския съд изисква решаващият да разпорежи вписване на овластения представител на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД по реда и условията на ЗЗД М. А. Т., на основание чл.267 от Договора за функционирането на Европейския съюз да бъде отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно тълкуването на чл.2, буква „г“, точка i от Директивата, както следва: „Следва ли разпоредбата на чл.2, буква „г“, точка i от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни, да се тълкува, че на оповестяване подлежат само лицата, които са органи на дружеството, включително колективни органи, избрани съобразно устройствените закони за конституиране на дружеството или на оповестяване подлежат всички лица, които имат генерално правомощия да представляват юридическото лице пред трети лица ?“. Посочено е че, в качеството си на юрисдикция, чието решение не подлежи на обжалване съгласно правото на Република България и съобразно нормата на чл.267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, като последна съдебна инстанция, съдът има задължение да сезира Съда на

Европейския съюз. Изложени са съображения обосновани със съдържанието на Преамбюла на Директивата – чл.3 и чл.9 от Преамбюла, и на чл.10, ал.3 от Директивата.

Предвид изводите на настоящият състав на съда, формулираното като евентуално искане за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз следва да бъде разгледано по същество.

Съгласно Определение № 411 от 1.08.2016 г. на ВКС по ч.т.д.№ 754/2016г., II т. о., ТК, и Решение № 124 от 8.03.2021 г. на САС по в. т. д. № 2465/2020 г., разрешението по които се споделя от настоящият състав на съда, според чл.629, ал.3 ГПК и чл.267, § 3 ДФЕС задължават съда, чието решение не подлежи на обжалване, да отправи запитване за тълкуване на разпоредба от правото на Европейския съюз или за валидност на акт на органите на Европейския съюз, освен когато отговорът на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на Съда на Европейския съюз или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. Преюдициалното запитване може да бъде направено служебно от съда или по искане на страната, като в последния случай преценката дали да се отправи запитване е изцяло в прерогативите на съда. Целта на производството за преюдициални заключения е да се осигури точно и еднообразно тълкуване на правото на ЕС във всички държави – членки на ЕС и да гарантира, че разпоредбите на законодателството на ЕС не се тълкуват само в светлината на националните правни системи и националните методи на тълкуване.

Исключенията от задължителния характер на преюдициалното запитване са формулирани от Съда на ЕС в неговата съдебна практика и в разпоредбата на чл.629, ал.3 ГПК. Националният съд, чието решение не подлежи на обжалване, не е длъжен да отправя преюдициално запитване за тълкуване на разпоредба от правото на ЕС в следните случаи:

- когато по друго дело вече е разглеждан идентичен въпрос (решение от 27.03.1963 г. по съединени дела 28/62, 29/62 и 30/62, *Da Costa v Nederlandse B.*, решение от 05.02.1963 г. по дело 26/62, *Van G. en L. v. Nederlandse A. der B.* и др.);

- когато въпросът е ирелевантен, т. е. от него не зависи изходът на делото пред националния съд (решение от 16.09.1982г. по дело 132/81, *V.*, решение от 16.07.1992 г. по делото C-343/90, *L. Dias* и др.);

- когато правилното прилагане на правото на ЕС е очевидно и не оставя съмнение относно начина, по който трябва да бъде решен въпросът (решение от 06.10.1982 г. по дело 283/81, *C. v. I. M. of H.* и други);

- когато спорът пред националния съд не е свързан с приложение на правото на ЕС, когато се касае до вътрешнонационален казус (определение от 06.10.2005 г. по дело C-328/04, решение от 07.05.1997 г. по съединени дела C -321-324/94 г., *P.*, решение от 18.10.1990 г. по съединени дела C-297/88 и C -197/89, *D.* и др.).

По отношение на конкретният въпрос, по който се иска да бъде отправено

преюдициално запитване до Съда на ЕС, следва да се отбележи, че според постоянната практика на Съда на ЕС националният съд: не е обвързан от исканията на страните по делото за отправяне на преюдициално запитване; може да откаже да отправи такова запитване, дори и страната по делото изрично да е поискала това; да замени или измени формулираните от страните въпроси. В този смисъл са решение от 07.05.1997 г. по дело C-253/1995 г., М., решение от 16.11.1995 г. по дело C-152/1994 г., Van B., решение от 16.01.1974 г. по дело 166/1973, R. и други.

Предвид изложеното, така формулираното евентуално искане е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение, по следните съображения:

Както бе отбелязано, в случая обемът на представителната власт на упълномощеният представител по реда на ЗЗД /съдружник/ не е ясна - тя не следва пряко от решението на общото събрание на дружеството, а от евентуално упълномощаване от управителя на дружеството съгласно нотариално заверено пълномощно от управителя, поради което следва да се приеме, че такава липсва, от което следва, че тълкуването на разпоредбата на чл.2, буква „г“, точка i от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година, съответно чл.14, б. „г“, точка i, от ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година, не е от значение за правилното решаване на делото.

В допълнение следва да бъде отбелязано, че поради неяснотата на обема на представителната власт на упълномощеното лице това вписване няма да позволи на трети лица:

- да се запознаят с основните актове на дружеството и други свързани с него данни, по-специално относно самоличността на лицата, упълномощени да поемат задължения от името на дружеството;

- да се гарантира правната сигурност в отношенията между дружеството и третите лица, както и между членовете на дружеството, е необходимо да се ограничат случаите на недействителност, както и обратното действие на обявяването на недействителността, и да бъде установен кратък срок, в който третите лица могат да оспорят такова обявяване,

както изискват ал.3 и ал.10 от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година, което от своя страна обосновава извод, че с това вписване няма да бъдат защитени правата на третите лица, за което се акцентира в жалбата, като довод за основателност.

Липсата на яснота по отношение на обема на представителната власт на упълномощеното лице, което се иска да бъде вписано като овластен представител на дружеството по реда и условията на ЗЗД, изключва необходимостта да бъде обсъждана разпоредбата на чл.10, ал.3 от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година, съответно на чл. 9, ал.3 от ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година, която урежда

възможността да се противопоставят на третите лица разпоредби от устава. Това е така, тъй като според посочените разпоредби – „Ако националното законодателство предвижда, че в отклонение от правните норми в тази област уставът може да предоставя правомощия да се представлява дружеството на едно лице или на няколко лица, които действат заедно, това законодателство може да предвиди, че подобна разпоредба на устава може да се противопостави на трети лица, при условие че е свързана с общата представителна власт; противопоставимостта на такава разпоредба на устава на трети лица се урежда от разпоредбите на член 16“, а в случая липсва яснота по отношение на представителната власт на овластенният представител, която не е учредена по силата на изрична разпоредба на устава, а от решение на общото събрание, съответно от нотариално заверено пълномощно на управителя, т.е. въпросите които разрешава посочената разпоредба са ирелевантни за настоящият правен спор и позоваването на същата е неоснователно.

В случая, дори и да се приеме, че поставеният въпрос от жалбоподателят е релевантен, е налице и друго изключение от задължението по чл.629, ал.3 ГПК и чл.267, § 3 ДФЕС, доколкото настоящият съдебен състав няма колебания относно смисъла и значението на чл.141, ал.6 ТЗ и чл.2, буква „г“, точка i от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година, съответно чл.14, б. „г“, точка i, от ДИРЕКТИВА (ЕС) 2017/1132 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2017 година, които разпоредби не оставят съмнение относно начина, по който следва да бъде решен въпросът, а противоречията в съдебната практика, които не подлежат на касационно обжалване, могат да бъдат преодолявани от ВКС чрез сезирането му от някой от органите по чл.125 ЗСВ.

По тези мотиви, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „МС ЕВРОКОНСУЛТ“ ООД, ЕИК 203858351, за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз за тълкуването на чл.2, буква „г“, точка i от ДИРЕКТИВА 2009/101/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260007 от 04.01.2021г., постановено по т.д.№1900/2020г. на Софийски градски съд, търговско отделение, VI-18 състав, в частта, с която е отхвърлена жалбата в частта относно искането да се впише като начин на представителство, че ОС е упълномощило съдружника М. Т. да представлява дружеството пред трети лица с обем на представителната власт съгласно нотариално заверено

пълномощно от управителя.
Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____